

Sygn. akt I PZ 17/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania Z. D.

przeciwko Gminie S., Publicznej Szkole Podstawowej [...]w postępowaniu ze skargi o wznowienie postępowania w sprawie V Pa .../13 Sądu Okręgowego w K.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 października 2015 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 29 stycznia 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

W dniu 5 czerwca 2014 r. Z. D. wniosła do Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 26 kwietnia 2013 r. Jako podstawy wznowienia postępowania wskazała naruszenie: - art. 401 pkt 2 k.p.c. wynikające z braku należytego pełnomocnictwa udzielonego E. C. przez burmistrza Miasta i Gminy S. oraz z nieustalenia przez Sądy obu instancji kompetencji p.o. dyrektora do udzielenia dalszych pełnomocnictw; - art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. przez wydanie orzeczenia w oparciu o dokument (projekt organizacyjny pozwanego zespołu szkół), który został przerobiony (przedstawiono jego trzy różne wersje), bez

sprawdzenia jego wiarygodności w postępowaniu sądowym; oraz - art. 403 § 2 k.p.c., gdyż wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. stwierdził niezgodność z prawem uchwały z dnia 29 marca 2012 r. Rady Miejskiej w S. w sprawie zmian organizacyjnych w pozwanej placówce oświatowej.

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę (pkt 1) oraz zasądził od skarżącej na rzecz Gminy S., Publicznej Szkoły Podstawowej [...] kwoty po 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd ten uznał, że skarga oparta na podstawie art. 401 pkt 2 k.p.c. może zostać wniesiona tylko przez tę stronę, która była nienależycie w postępowaniu reprezentowana. W zakresie drugiej z podstaw wznowienia z art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c., wskazał, że skarga oparta na tej podstawie prawnej została wniesiona po upływie ustawowego terminu z art. 407 § 1 k.p.c., ponieważ skarżąca miała wiedzę o istnieniu projektu organizacyjnego strony pozwanej już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Natomiast co do podstawy wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c. miał na uwadze, że wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. stwierdzający niezgodność z prawem uchwały z dnia 29 marca 2012 r. Rady Miejskiej w S. nie istniał w czasie trwania prawomocnie zakończonego postępowania, gdyż był wydany został już po rozwiązaniu z Z. D. umowy o pracę oraz po uprawomocnieniu się wyroku „będącego przedmiotem postępowania wznowieniowego”. W konsekwencji Sąd Okręgowy odrzucił skargę na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

W zażaleniu skarżąca zarzuciła rażące naruszenie przepisów postępowania:

- 1/ art. 410 § 2 k.p.c. wskutek odrzucenia skargi bez żądania od niej uprawdopodobnienia okoliczności stwierdzających zachowanie terminu i dopuszczalności wznowienia postępowania;
- 2/ art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 401 pkt 2 k.p.c. poprzez niezasadne uznanie, że skarga o wznowienie postępowania oparta na podstawie art. 401 pkt 2 k.p.c. była niedopuszczalna;
- 3/ art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 407 § 1 k.p.c. przez niezasadne uznanie, że skarga o wznowienie postępowania oparta na podstawie art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. została wniesiona po terminie;
- 4/ art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 403 § 2 k.p.c. przez bezpodstawne uznanie, że skarga o wznowienie postępowania wniesiona na

podstawie art. 403 § 2 k.p.c. w rzeczywistości nie opierała się na ustawowej podstawie wznowienia.

Wskazując na powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia przez jego uchylenie i przekazanie skargi o wznowienie postępowania Sądowi Okręgowemu do rozpoznania oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącej kosztów postępowania zażaleniowego.

Następnie pismem z dnia 30 marca 2015 r. skarżąca „uzupełniła zażalenie”, ale to „osobiste” pismo, które zostało wniesione z naruszeniem art. 87¹ k.p.c., tj. bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego, Sąd Najwyższy zwrócił wnoszącej zażalenie zarządzeniem z dnia 27 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty zażalenia okazały się bezpodstawne i nieusprawiedliwione. W aktualnym i utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie i zgodnie przyjmuje się, że badanie przesłanek oparcia skargi o wznowienie postępowania na ustawowych podstawach nie ogranicza się do kontroli, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje również ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje. Oznacza to, że odrzucenie skargi na podstawie art. 410 § 2 k.p.c. z powodu nie oparcia jej na ustawowej podstawie prawnej jest prawidłowe i uprawnione także wtedy, gdy z samego uzasadnienia skargi wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że powołane prawne podstawy zaskarżenia w rzeczywistości nie wystąpiły. W tym celu nie ma potrzeby wyznaczania rozprawy dla merytorycznego rozpoznania podstaw i zarzutów skargi o wznowienie postępowania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 5 lutego 2015 r., V CZ 105/14, LEX nr 1648725 lub 30 kwietnia 2015 r., II CZ 5/15, LEX nr 1729690). Taka sytuacja wystąpiła w przypadku skarżącej, której skarga kasacyjna nie została przyjęta do merytorycznego rozpoznania postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2014 r., który miał (powinien mieć) z urzędu ustalenie braku nieważności postępowania w poddanej przesądowi sprawie (art. 398¹³ § 1 *in fine* k.p.c.).

Ponadto, skarga o wznowienie postępowania z powodu nieważności wywołanej brakiem należytej reprezentacji (art. 401 pkt 2 k.p.c.) co do zasady przysługuje tylko tej stronie skarżącej, która była nienależycie reprezentowana, gdyż tylko strona pozbawiona takiej reprezentacji może znaleźć się w sytuacjach, o których mowa w art. 407 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2014 r., II CZ 111/13, LEX nr 1458822 lub wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2015 r., II PK 282/14, dotychczas niepublikowany). Na taką konstatację nie miał wpływu powołany przez wnoszącą zażalenie wyrok WSA. Równocześnie, powołana przez wnoszącą zażalenie uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., III CZP 154/07 (OSNC 2008 nr 12, poz. 133) dotyczyła innej (odmiennej) sytuacji procesowej, w której wada nieważności postępowania wynikała z występowania w charakterze pełnomocnika procesowego osoby, która nie mogła i może być pełnomocnikiem, bo nie zezwalają jej na to przepisy ustawowe, co stanowiło brak niemożliwy do usunięcia w trybie art. 97 k.p.c.

Polemiczny zarzut naruszenia art. 407 § 1 k.p.c. dotyczący terminu powzięcia wiadomości o różniących się wersjach arkuszy organizacyjnych strony pozwanej był chybiony także dlatego, że w sprawie niesporne było istotne ograniczenie liczby godzin nauczania religii (do 6 godzin tygodniowo), co wykluczało możliwość zapewnienia skarżącej dalszego zatrudnienia, bez względu na podważone w trybie administracyjno-sądowym przekształcenia organizacyjno-prawne po stronie pozwanej, które pozostawały bez wpływu na kontestowany w trybie skargi o wznowienie postępowania prawidłowy prawomocny merytoryczny osąd sporu ze stosunku pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 394² w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.